

SONGS & DELETED SCENES

Zoals er voor een film scènes worden geschoten die de bioscoop niet halen, zo zijn er voor *De Vondeling* hoofdstukken geschreven die niet in het verhaal zijn opgenomen. Niet omdat ze door het ijs zakten bij het redigeren. Maar simpel omdat ze op de een of andere manier niet naadloos aansloten bij de vaart en flow van het verhaal.

Kill your darlings is één. Ze weggooien is het andere uiterste. Daarom staan die hoofdstukken achterin het boek als *Deleted Scenes*.

Overigens is dit niet de enige overeenkomst met een film. *De Vondeling* heeft ook een soundtrack. Te vinden boven ieder hoofdstuk. En op *Spotify* als 'Soundtrack *De Vondeling*'. Een verzameling songs die op wat voor manier dan ook een rol in het leven van Madsen hebben gespeeld.

HOUSE OF BROKERS

1 ~ Smile Like You Mean It (Proloog)

Weet ze zeker dat ze dit wil, dat ze dit aankan?
Nu kan ze nog terug, als haar broer weg is niet meer.
Nee, het is wel goed zo.
En wil ze ook niet mee?
Nee, hij kan beter alleen gaan.
Dat ze dan in de auto blijft zitten als hij...
Nee echt, ze gaat niet mee, ze heeft haar besluit genomen.
Moet ze de kleine niet nog één keer zien?
Ze schudt het hoofd.
En wenst hem succes.
Een kort knikje, een omhelzing.
Nog een laatste keer kijken ze elkaar aan.
Op haar ogen verschijnt een lichte glans.
Daarna is er de blik van berusting.
't Is oké zo, ze laat het los.
Dan draait hij zich om.
Opent zijn Peugeot 806, voorzichtig.
Neemt plaats achter het stuur.
Sluit de deur, zachtjes.
Start de motor.
En rijdt weg, rustig.
Een paar minuten later is hij op de parkeerplaats.
Zet de motor af.
Stapt uit.
Sluit de deur.
Opent de vijfde deur.
Pakt de reiswieg en het frame.
Maakt daar met een lichte klik een Mutsy Transporter van.
Kijkt nog even naar de inhoud.

Constateert dat die vast slaapt.

Sluit de deur.

Pakt de duwstang met beide handen vast.

En zet voet naar de ingang van het park.

2 ~ Daydream

Niets wijst er nog op dat haar leven over enkele uren voor jaren zal veranderen. Als ze de gordijnen opzij trekt, moet ze even met haar ogen knippen. Het is op deze nieuwe zomerdag van 2010 nog geen half acht in de ochtend en de zon laat maar weer eens zien wie er vandaag de baas is. Ze opent de balkondeuren. Sluit haar ogen. En inhaleert de nieuwe ochtend. Tien meter lager begint ook de stad wakker te worden. Het zachte zoevende geluid van autobanden op zojuist schoon-gepoten straten. Zakkende zonweringen. Onverstaanbare stemmen. Veraf gepingel van een tram. De eerste barstjes in de serene stilte van de nacht zijn hoorbaar. Maar daar blijft het nog even bij. De stad rekt zich uit. Draait zich nog een keertje om. Heeft nog even geen zin om een pandemonium te worden. Heerlijk.

Ze loopt naar de keuken en doet de ontbijtresten van Peter in de vaatwasser. Hij is vroeg naar de zaak. Is de laatste tijd eerder regel dan uitzondering. Heeft te maken met het moment waarop de beurzen in Azië sluiten en het verre van nachtrustvriendelijke tijdsverschil met Europa. Als de markten nerveus zijn - en dat zijn ze onderhand zo'n beetje op permanente basis - moet hij er bovenop zitten. Hij had z'n geld wel eens makkelijker verdiend. Stukken makkelijker zelfs. Waait wel weer over, verzekert hij haar keer op keer. Maar voorlopig lijkt deze monetaire storm niet in het minst voornemens om te gaan liggen, hangt de euro zo onderhand aan een draadje van de allerfijnste zijde en gaan er dagen voorbij dat ze elkaar aan het ontbijt noch bij het avondeten treffen.

Ze luistert in de hal even of er al blije babygeluidjes uit de kinderkamer komen. Diepe rust. Wat is Tony toch in alle opzichten een godsgeschenk. Hij is niet alleen boven alle twijfel verheven het allermooiste mannetje van de hele wereld, maar ook nog eens een lekkere doorslaper. In de eerste weken waren ze 's nachts nog wel eens ongerust gaan luisteren of-ie eigenlijk wel ademde, maar al gauw werd duidelijk

dat dromenland er gewoon een bijzonder tevreden inwoner bij had gekregen. Een zegen volgens vrienden die het konden weten.

Ze doucht lauw, nog geen twee minuten, droogt zich af, kamt haar haar met haar vingers, spuit deo onder haar armen en kleedt zich aan. In de keuken zet ze de radio aan, kiest na wat wikken en wegen voor een beschuitje kersenjam, perst een verse jus en verjaagt de laatste slinteren slaap uit haar hoofd met een espressootje. Waarmee ze helemaal klaar is voor stralende zomerdag nummer zoveel, ze is de tel inmiddels kwijt.

Dan meldt ook Tony zich. De geluiden die een twee maanden jong jongetje maakt zijn niet gemakkelijk te omschrijven. Murmelen is het niet, kreunen evenmin. Het is een cocktail van hoorbaar ademen, brommen, knorren, steunen en de aandacht trekken van je moeder door krampachtig met je armpjes en beentjes te bewegen. Het lukt, je moeder buigt zich over je heen, lacht je liefdevol toe en begint tegen je te praten met het hoge en melodieuze stemmetje waarmee op aarde alle moeders tegen alle baby'tjes praten:

- Hallo Tony, zijn we al een beetje wakker?

Ze slaat het lakentje open, pakt haar zoontje behoedzaam op, houdt hem tussen haar handen omhoog, vlakbij haar gezicht, en vraagt nog een keer met de vrolijkste lach die je je als baby kunt wensen:

- Hallo Tony, zijn we al een beetje wakker, heeft mijn kleine mannetje lekker geslapen?

Tony kijkt haar met grote ogen aan en doet iets wat op lachen lijkt. Ze knuffelt en kust hem en legt hem nog even terug in zijn wiegje. Tony wil nu niet meer terug in bed, maar legt zich er toch gewillig bij neer, hij lijkt het dagelijkse ritueel intussen te kennen. Zijn moeder klapt een aluminium standaard uit en vult een plastic badje dat daarin rust met handwarm water. Ze pakt hem weer op, trekt zijn kleertjes uit en laat hem een paar minuten in haar armen spartelend genieten van het water. Dan droogt ze hem af, trekt hem een verse Pamper en een luchtig zomerpakje aan, neemt hem mee de kamer in en legt hem in de box.

Zelf gaat ze naar de keuken om een flesje te maken. Op de radio is net een nieuw nummer begonnen. Leuk liedje, bekend intro, hoe heet ook alweer? Ze weet zeker dat ze het weet, maar kan er tijdelijk even niet opkomen, de titel vindt het puntje van haar tong ver genoeg. Werkelijk onuitstaanbaar zoiets. Om gek van te worden. Kan zomaar je hele dag gaan beheersen. Gelukkig brengen de eerste woorden van de zang het verlossende antwoord:

What a day for a daydream.

Natuurlijk, The Lovin' Spoonful.

Toegegeven, een absoluut ouwelullennummer van ver voor haar geboorte.

Maar wat voor een ouwelullennummer!

Het akoestische gitaartje. Die zorgeloze stem. Dat simpele stukje jaren zestig filosofie. De perfecte soundtrack voor een dag als vandaag. You can be sure that if you're feeling right a daydream will last long into the night. Het liedje nestelt zich in een split second in haar hoofd, niet van plan om daar binnen afzienbare tijd weer te vertrekken.

Ze loopt neuriënd terug naar de kamer, pakt Tony weer uit de box, neemt hem in haar armen, spuit voor alle zekerheid iets uit het plastic flesje op haar pols om te checken of het niet te warm is en laat Tony drinken. Na vijf minuten is het flesje leeg, een wapenfeit dat als altijd, terwijl hij over haar schouder kijkend zachte klopjes op de rug ontvangt, wordt gevierd met een daverende boer.

- Goed zo!

Ze zet hem in het verende zitje dat zo lekker zachtjes op en neer beweegt en waarin je als baby even kunt uitrusten van de inspanningen die het consumeren van een heel flesje melk veroorzaakt. In de tussentijd maakt ze de Maxi-Cosi klaar voor een paar uurtjes park. Terwijl ze het onderstel alvast het portiek afdraagt, dartelt The Lovin' Spoonful nog steeds door haar hoofd. What a day for a daydream. Niets wijst er nog op dat haar leven over enkele uren voor jaren zal veranderen.

3 ~ The Sound Of Silence

Haar zwangerschapsverlof was eigenlijk onopgemerkt ingegaan. Geen gebak op het makelaarskantoor waar ze werkte. Geen leuk bedoelde kaart van haar collega's met creatieve wensen als: Ik hoop dat thuiszitten je zal bevallen, xxx Astrid. Geen stapel boeken cadeau om de dagen te slechten.

Ze was naar huis gereden en dat was het dan. Zelfs Peter had niet eens een bloemetje meegenomen toen hij 's avonds ver na tien thuis was gekomen van het brokerkantoor waar hij partner was. Na de eerste vrije week had ze haar Desperate Housewives achterstand weggekeken, kende ze de krantjes van Kruidvat, Blokker en de Waterbeddenconcurrent uit haar hoofd, waren alle keukenlaattjes opnieuw ingedeeld, was het doek gevallen voor een paar vetplanten die haar plotseling mateloos irriteerden en waren uiteindelijk de muren op haar afgekomen.

Het Vondelpark was dan ook al snel een dagelijks terugkerende bestemming geworden. Ook stilte. Daar hield ze wel van. Maar niet zo dood. Ze genoot van het park tot rond het middaguur. Daarna was de lol eraf. Eerst kwamen de hondenuitlaters met firmanamen als Canine Care en Dog Logistics Amsterdam Zuid. Op hun busjes stond in vrolijke letters 'Voor de "uitgelaten" hond', met het woordje uitgelaten uiteraard tussen dubbele aanhalingstekens, anders begrepen wij niet dat het een woordspeling was. Was een enkele kakkende hond al niet het gedroomde uitzicht vanaf een parkbankje, een roedel simultaan schijtende Golden Retrievers, Doberman Pinchers en Mechelse Herders zou bij wet verboden moeten worden.

Maar daar bleef het niet bij. Even later liep het park vol met mensen die in hun lunchpauze het kantoor niet even het kantoor konden laten en de vogels overstemden met oeverloos mobiel zakengeneutel. Ze droegen zonder uitzondering een bluetooth earpiece. Daarbij in het rond kijkend alsof ze een hoge functie in de geheime dienst had-

den, iets heel erg groots op het spoor waren en geen moment zouden aarzelen om te schieten. Dat het leek of ze een gesprek voerden met een rododendron of boos waren op een nietsvermoedend berkje mocht het dan allemaal wel weer bijzonder sneu en lachwekkend maken, het kwaad was niettemin geschied, de magie was verstoord. Maar nu lekker vroeg in de ochtend is het park nog van haar. Met die stilte die je alleen kunt horen als je er oor voor hebt.

Ze kijkt om zich heen en snuift de geur op van dauw, blad en aarde. Dan buigt ze zich over de Maxi-Cosi, pakt Tony eruit en neemt het kleine wonder op haar schoot.

- Zo mannetje, kom jij maar eens even lekker bij me zitten.

Tony vindt het feest en kijkt haar aan met een blik van: Wij weten wel wat lol maken is, hè mam? Er vliegt een vlinder voorbij, vlak voor Tony's neus. Hij slaakt een opgewonden kreetje.

- Kom, we gaan kijken waar de vlinder woont.

Ze staat op en loopt in de richting van een perkje waar de vlinder op een rozenstruik is geland. Het is nog steeds rustig in het park. Zij, Tony en verder niemand. De rozenstruik stelt kennelijk teleur, de vlinder fladdert alweer verder. Ze volgen hem nog even maar moeten afhaken als het koolwitje de grote overtocht naar de andere kant van de vijver begint. Een beetje buiten adem loopt ze terug. Toch maar weer naar de sportschool, denkt ze met enige tegenzin. Ze wist niet wat haar er het meest aan tegenstond. De fysieke inspanning of de uitslovers voor wie fitness een cult en een religie was geworden, en die een hele dag doorkwamen op een half blaadje magere ijsbergsla en naar jouw broodje Belegen Beemster keken alsof het was belegd door de duivel zelf.

Met een diepe zucht wil ze op het bankje gaan zitten. Maar zover komt ze niet. Ergens halverwege staan en zitten verstijft ze. Haar hersenen proberen te registreren en te verwerken wat ze ziet, maar komen niet verder dan de eerste fase van ongeloof.

In haar wandelwagen ligt een kindje.

Ze knippert even met haar ogen. Dat helpt niet. Het kindje ligt er nog steeds. Onmogelijk, ze moet zich hebben vergist. Dit is natuurlijk

de wandelwagen van iemand anders. Moet wel. Maar als ze om zich heen kijkt, ziet ze al snel dat ze moederziel alleen is. Bovendien is het onmiskenbaar haar eigen wagentje. Met precies die kleur handvatten en alle opties uit de folder. En daar ligt dus nu, naast de knuffel van Tony, een kindje in. Een donker kindje. Een donker kindje van een maand of twee. Met zo'n plastic naambandje dat baby's meteen na hun geboorte in het ziekenhuis om de pols wordt bevestigd.

Als ze de eerste schok te boven is, wint haar nieuwsgierigheid het van haar schrik. Met Tony stevig tegen zich aangeklemd buigt ze voorover om te kijken wat er op het bandje staat. Mokabe van Susteren, leest ze. Geboren op 22 mei 2010 om 21.04 uur. De wereld stopt even met draaien. Dit is exact hetzelfde moment dat Tony is geboren. Dan dringt het pas echt tot haar door. Verbijsterd gaat Patricia van Susteren weer zitten en grabbelt panisch in haar handtasje waar ze van alles vindt. Behalve haar telefoontje.